

Az egyéneken is múlik...

„Rendkívüli és nagy tudású embereket, elményszámba menő előadásokat vártam. Ambíciókkal és lelkesedéssel indultam. Ezt aránylag gyorsan sikerült letörnie az intézménynek. Nem úgy találom, hogy a nagyobb tudás elérésére ösztönöznék a diákok. Nincs, illetve helytelen a differenciálás. A jövő perspektívája szintén nem lelkesítő dolog ezen a pályán (BTK!). Ezt az öt évet sokkal értékesebben is el lehetett volna tölteni (ez persze az egyéneken is múlik). Végül: talán paradox, de ha újra felvételiznem kellene, megint ide jelentkeznék.”

Igy fogalmazta meg helyzetéről alkotott ambivalens érzéseit egy végzés előtt álló bölcsészlánya azon kérdőívén, melyet Debreczeny Pálné és Ormándy János, a JATE Testnevelési Tanszékének oktatói állítottak össze. A fiatal testnevelők 170 hallgatót faggattak arról, hogy milyen szabadidős tevékenységet folytatnak, mennyi fizikai munkát

végeznek, milyen órarend kalodájába kényszerülnek, mit tesznek egészségük érdekében és ellen. Debreczeny Pálné mondta, hogy a lányok az utolsó kérdésért voltak a leghálásabbak, mely az eddig eltelt egyetemi évek értékelésére buzdított. A hála oka: ezt eddig senki nem firtatta, és éppen egy testneveléssel kapcsolatos kérdőív adta meg a véleményformálás lehetőségét. (Ez persze egy kicsit „ferde” így, hisz volna lehetőség, fórum az érdeklődésre, az álláspontok továbbadására, csakhat az anonim beszély még mindig vonzóbb, mint egy kétes „hatalmú” szervezet valamely értekezletén, öszszejövetelén színt vallani.)

Nézzük, mit tesz az egyetemista egészsége érdekében és ellene: hetente másfél-két órát mozog csupán, olykor ennél is kevesebbet, megdöbbenően kevés fizikai munkát végez, s ahogy „öregszik”, egyre több kávét iszik (a harmadévesek

hetven százaléka él a fekete frissítővel), mind több alkoholt fogyaszt és szinte véglegesen átkerül a kocabagások közül a szenvedélyes dohányosok táborába. (Ne feledjük: az átlagos hallgatóról van szó!) Órarendjével természetesen elégedetlen, ha éppen nem joghallgató, akkor panaszkodik a magas óraszám miatt, lelkesedik, ha szóba jön egy-egy vizitátor, kirándulási lehetőség, de csak sielni megy szívesen, vagy e kor divat-sportágának, a tenisznek hódolna.

Közérzetéről, helyzetéről pedig így fogalmaz: „az egyetem nem sokat ad az életpálya megvalósításáért”, „jobb, ha nem is gondolunk a holnapra”, „ha több pénzem lenne, másként látnám a világot”, „csalódtam”

De ne essünk kétségbe: ha nem is a családás föl-számolásáért, de a jobb közérzetért sokat lehetne tenni — rendszeres testmozgással.

(SE)

Két csatár az uszodából

Mindkettőjükkel találkoztam a vízben, mint kapus. Olyan dolgokat műveltek, amelyeket az ember nem szívesen elevenít fel. Főleg akkor, ha kapus helyett labdaszedő lesz egy edzőmeccs erejéig. De mindez már a múlté. Most a Szeol-Délepet erősítik góliaikkal, én pedig régen abbahagytam. A jogi karon szeptemberben köszöntöttem őket, és titokban örültem annak, hogy Dömsödi csak 1986-tól játszhatsz a Szeol-Délepi színeiben. Hogy miért? Mert így számíthattam rá a SZEGER-FO-kupán. (Szegei Egyetemisták és Főiskolások vízilabdatornáján, 1985. október.) Az ő góliaival nyertünk a SZOTE ellen a döntőben.

Most itt ülünk a szobámban, ők egy kicsit feszengnek. (Hiába a vizilabda egyéniségeivel jóval kevesebb interjú készült, mint mondjuk a futballalval.)

— Nevelőegyesületek?
Tóth István: Szolnoki Vízgyi SE.
Dömsödi József: Szentesi Vízmu.
— Mikor kezdtetek az uszodába járni?
T. I. 1968-tól.

D. J.: 1967-től.

— Milyen csapatoknak voltatok tagjai?

— T. I. 83-ig a Szolnokban játszottam. Katonaszolgámat a tatari sportszázadban töltöttem. Személyes ellentétek miatt, (na, persze, meg hívtak is a Vasas Izzóba) Budapestre kerültem. Nem éreztem magam jól, ekkor keresett meg a Szeol-Délep. 1985 tavaszán már itt játszottam.

D. J. A Szentesben játszottam bevonulásomig. Aztán a válogatottakat felvonnultató Honvéddhoz kerültem. Leszereléseim előtt jelentkezett az Újpesti Dózsa. Odamentem, mert olyan kiváló szakember irányította a Dózsát, mint Görényi dr. Felvételiztem a JATE jogi karára. A sikeres felvételi után kezdtem Szegeden edzeni.

— Hogyan látjátok, milyen a Szeol-Délep csapata most?

A válasz közös: A hangulat jobb mint egy budapesti csapatnál, taktikailag azonban még össze kell ernünk.

— Mi a tippetek, hol fog a tabellán elhelyezkedni a Szeol-Délep a bajnokság végére?

Tóth Pista válaszol, Dömsödi bólogat: Számszerű helyezést szándékosan nem mondok. Az őszi fordulóban nagyon leszakadtunk a riválisoktól. Reális lenne, ha kétszer annyi pontot gyűjténénk most tavasszal.

— Pista, aki ismeri a vizilabdát, tudja, hogy a Vasas Izzóban gólkirály voltál. Aztán lejöttél hozzánk, és itt jóval kevesebbet lösz meccsenként. Miért van ez?

Meglepetésemre Dömsödi válaszol: Egyszerű: ott őt szolgálták ki, és csak be kellett lőnie, itt meg neki kell kiszolgálni, a balkeze miatt.

— Hogyan tetszik Szeged?

T. I.: Azt hiszem, erre a kérdésre nagyon kevesen adhattak eddig negatív választ. Én nagyon jól érzem magam itt.

D. J.: Ezt a diákeletet hiányoltam Budapesten

— Terveitek?

D. J. Nappali tagozatra járni, és polóni együtt nem könnyű. Szeretném elvégezni az egyetemet.

T. I.: ...és a vizilabda élvonalában maradni a hallgatóéveim alatt

— NOSJÓ —

42195 méter után

A legfiatalabb induló

A Juhász Gyula Tanárképző Főiskola II. sz. Gyakorló Általános Iskolából két nyolcadik osztályos fiú vállalkozott arra, hogy indul a Nemzetközi Barátság Maratonon. Egyikőjük Kocsis László, a Kismaraton 20 km-es távolságát jó eredménnyel futotta végig. 262-en indultak ezen a versenyen, 6 111.-nek futott be a célba, jó időeredménnyel. A másik bátor fiú Szabó Pál Péter, a Szeol-Délep SE kajakozója, a nagy maratoni 42 km 195 méter távolságát választotta. Iskolánk biztosította a segédbírókat a verseny útvonalán, én is részt vehettem ebben. A 40 km-es állomásra voltam beosztva, és így közvetlenül nézhettem a versenyt. Már kezdett esteledni, amikor a mentőautó előtt egy versenyző futott. Ahogy közelebb ért, örömmel vettük észre, hogy Szabó Pali az.

Lelkesedésünk határtalan volt, hiszen már nem is reménykedtünk abban, hogy kibírja ezt a fárasztó utat. Az utolsó kilométerekre összeszedve minden erejét sikeresen teljesítette a feladatot. A célba érése után megvártam amíg egyet szusszan és feltettem neki az első kérdést:

— Mit érzel most, miután lefutottad a több mint 42 km-t?

— Nagyon boldog vagyok, hogy beérttem a célba. Örülök, hogy le tudtam futni ezt a nagy távolságot, amire nem mindenki képes.

— Mire gondoltál a futás közben?

— Milyen jót fogok otthon enni! Hogyan fogok holnap felkelni! Milyen jó érzés lesz, ha végre bent vagyok a célban!

— Miért nem szálltál fel a kisérő autóbuszra?

— Éreztem, képes vagyok

arra, hogy végig fussam. Tudtam, hogy sokan bíznak bennem, és én magam is ki akartam próbálni, hogy mire vagyok képes.

— Hogyan készültél erre a versenyre?

— Egy hétig Szentendrén készültem, egy edzőtáborban. A hegyeken futottam, naponta 15–40 km-t.

— Mik a további terveid?

— Ha az orvos megengedi, akkor szeretnék indulni a Supermaratonon. Az idei nagykorúsi Maratonon is indulok.

— Tudsz-e arról, hogy példát mutattál másoknak, és mások is akarják követni példádát? Milyen tanácsokkal látnád el őket?

— Edzés nélkül ne induljatok. Ne kezdjétek gyorsan futni!

BÁNSZKI SZUZZANNA II. gyakorlat 8 osztályos tanulója

Héj, héj Ci-bo-ci!

Győztes zágrábi sereg Pesten

Focimeccs lesz? — kérdezte a zsúfolt metróban egy „avatatlan”. — Nem, kosárlabda — válaszol a megkérdezett, a kíváncsiskodó tágra nyílt szeme, csodálkozó arckifejezése pedig ezt tükrözi: „mi a fene, már egy kosárlabdameccs körül is ekkora tumultus támad?” Ez azonban nem egy kosárlabdameccs a sok közül, hisz a Budapest Sportszarnok sajnálatosan kevés kosaras rendezvénye sem vonz különösebben sok nézőt — most azonban hetekkel korábban minden jegy elkelt. Ha nem lenne kissé elcsépett a kifejezés, azt írnam; sportsemege a BS-ben, de inkább úgy fogalmazok: magyar szereplők nélkül is kosárlabda-ünnep Magyarországon. A Bajnokságok Európa Kupájának döntője.

A csarnok felé áradó közönség jeggyel rendelkező tagjainak több szűrőn kell átmennie, a rendezők is „alkalomhoz illően” a szokásnál is szigorúbbak. Aki — nem kis nehézségek árán — bejut a nézőtérre, szokatlan képet láthat. Több, mint egy órával a kezdés előtt összefüggő zászloerdő, a BS szinte kébbe öltözik. Merthogy ez a döntő egyik résztvevője, a Cibona Zágráb együttesének színe. Altitólág kétezer jegyet kaptak a jugoszlávok, de ha nem voltak ötezeren a zsúfolásig megtelt tizezres csarnokban, akkor nem a Cibona nyerte a BEK-döntőt. Az események sorában ez azonban később következik. Szóval, hangolt a közönség, elemeltáris erővel harsogott már ekkor a „Héj, héj, ci-bo-ci!” — ami becézve a Cibonát jelenti. A meccskezdés előtt fél órával bevonult meglepeteni a zágrábi együttes. Ami őket fogadta, azt gyengébb idegzetűeknek még meghallgatásra sem ajánlom. Petárdadurrogás, dobok, kerepelők, üvöltés, mit üvöltés — ez a szó egércincogást fejez ki ahhoz képest, ami ott volt. Mintegy húsz perccel később, az edzőteremben elkezdett bemelegítésről érkezett a várva várt finálémá-sik együttese, a korábban a zágrábiakhoz hasonló bravúros játékokat produkáló szovjet Zsalgiris Kaunas. Hallottam már néhány füttykoncertet ez idők során, de ami őket fogadta? Sajnáltam a litván fiúkat, pszichikailag rettentetes hátrány semleges pályán úgy kezdeni egy BEK-döntőt, hogy a közönség — legalábbis annak „hallható része” — az ellenfélnek szurkol

nem olyan értelemben, mint arra számítani lehetett. A jugoszláv Petrovics a meccs elejétől kezdve visszavontan játszott, szoros őrzeteket kapott, s ha mégis dobóhelyzetbe került, szinte semmi nem sikerült neki. Szorgoskodtak viszont helyette társai. A meglepő éppen az volt, hogy a BEK-sorozat korábbi meccsein egészen káprázatos játékokat produkáló Petrovics eredményessége nélkül is tartotta magát a zágrábi gárda. Amikor Petrovics például 51 (!) pontot dobott egy meccsen, az ember azt hihette, a Cibona egy egyszemélyes csapat. S micsoda tévedés! A zseniális edzői húzásként hátravont — s ezzel legalább egy, de gyakran két szovjet játékost kikapcsoló — Petrovics nélkül elsősorban Cvjeticsanyin és Csutura, valamint Nakics és Usics mutatta meg, hogy szenzációs játékos. Hogy úgy „szép csendben” Petrovics is begyűjtötte aztán a maga 22 pontját? Ez talán csak azt támasztja alá újlag, hogy a zágrábi sztár kivételes játékos.

Dehát nemcsak ők voltak a döntőben, noha az ötezer, felejtethetetlen hangulatot kialakító jugoszláv szurkoló hatása alatt nehéz nem rájuk helyezni a hangsúlyt. Pedig micsoda szovjet csapat állt velük szemben? A legutóbb imponáló fölénnyel

Relatív...

Minden relatív, mondta volt egy bölcs, s állítást azzal bővíthetjük most: vagy nézőpont kérdése. Alábbi idézeteinkkel — kommentár nélkül — csak annyit szeretnénk érzékeltetni, hogy esetek megítélésének is mennyire különböző — néha egyedi. — formái lehetnek. Az idézetek a nagy meccs nagyjelene-tének tudósításai.

Magyar Nemzet: „Nakics egyedül húzott kosárra, Krapikas utólérte és meglehetősen csúnya mozdulattal akadályozta meg a pontszerzést. Nakics szembefordult vele, egyszerű lökdösődésnek indult a dolog, mignem Sabonis a másik térfélről érkezve nekirontott Nakicsnak és megütötte.”

MTI: „Krapikas szándékosan szabálytalankodott egy jugoszláv játékosal szemben, majd lökdösni kezdték egymást. Ekkor Sabonis egy jobb-egyenessel valószínűsá-gosan kiütötte Nakicsot.”

Népszava: „Nakics kap egy hosszú indítást, a szovjet palánk alatt némi nézeteltérése támad Krapikasszal, laza lökdösődéssel megúsznánk a dolgot, de Sabonis más-kepp gondolja: jól sikerült jobbezénnyel vesz elgúnyolt.”

Magyar Hírlap: „...Sabonis egy koccanás után nem tudott uralkodni magán, leütötte Nakicsot.”

Es hát a Népszport, a szaklap: „A Cibona 68–61-es vezetésekor Leka-rauskast (! — B. T.) a szovjet csapat kosara előtt Nakics meglökte. Ezt nem szabad.

Sabonis elégtételt vett. Ez tilos. Megengedhetetlen! Nakics — bár erős, nagy fiú — a földre vágódott. Több jugoszláv is Sabonisnak rontott.”

Milyen unalmas is lenne, ha mindent egyformán látnánk, gondolkodnánk. De azért...

—bal—ta—

kontinensbajnokságot nyert szovjet gárda öt játékos a kaunasi, Kurtinaitis, Jovai-sa, Homicius, Civilis félel-metes képességu, és rendki-vül érett játékosok, pro-dukciojuk az EB-n is lenyü-göző volt. Egyvalaki kima-radt ebből a felsorolásból, mégpedig a tavaly Európa legjobb játékosának választott Sabonis. A 218 centi-méteres termete mellett, sőt ellenére gyors, ügyes, atlétikus képességu center az egész kupadöntő talánya. Hő-se lett, noha erről a szerep-ről bizonynyal szívesen le-mondana. Kezdetől fogva feltűnő volt, hogy rendkívül ideges, s noha jól játszott, s csapata vezetett, sokat „csa-tázott” — feleslegesen — a jugoszláv centerekkel. Kö-nyökölt, lökdösődött, látha-talan nagy volt neki a tét. Nem is bírta el a súlyt. Az egyre jobban belemele-gedő zágrábiak a második félidő közepén meglóduktak, már két ponttal vezettek, sőt Na-kics ekkor egyedül szágul-dott az ellenfél kosara felé. Krapikas utólérte, elég dur-ván „labdástól hatálytalaní-totta”, mire Nakics ellökte magától. Az eddig sem túl szép jelenetnek ezzel vége is lett volna, ha Sabonis nem száguld oda, s nem üti ki ököllel Nakicsot... Csak a jugoszláv kispadon ülők közbelépésének volt köszön-hető, hogy nem lett nagyobb cselepeté. Sabonist viszont kiállították, a már akkor is zágrábi kupagyőzelmet sejtő állás nem fordult, sőt a hát-ralevő percek a nézőtérén és a pályán egyaránt jugoszláv örömmünnepet hoztak. A vendégszurkolók lelkesedése, öröme, és persze hangereje nem ismert határt, kedven-ceiket már becézve bíztatták s a lefújás pillanatában aze csarnokban soha nem látott erős rendőri őrizet ellenére több százan ünnepelték a Cibonát a pályán. Csak ők tudják, hogy kerültek át a kordonon. A Zsalgiris vert seregként ment villámgyor-san az öltözőbe, és sajnos Sabonis érthetetlen, súlyos sportszerűtlensége miatt még a vesztesnek járó erkölcsi siker sem lehetett az övék.

Budapest központja pedig aznap este Cibona-színebbe öltözött. A már addig is több órán keresztül lenyűgöző hangerejű és lelkesedésű biztatást produkáló szurkolók mintegy száz (!) busza, több száz autója győzelemitas felvonulást tartott. Jó volt látni — s rossz volt irigykedni —, hogy a kosárlabda is képes egyes országokban tömegeket lelkesíteni. S az örömnél, hogy mindezt láthattam mostanra csak egy dolog nagyobb. A vágy, hogy láthassam a következő világverseny Jugoszlávia—Szovjetunió mérkőzését.

BALOGH TAMÁS

Sporthírek

Március végén Budapesten a MAFC rendezte az országos egyetemi-főiskolai súlyemelő bajnokságot. A versenyen Guba Pál, a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola hallgatója a 90 kg-os súlycsoportban 212,5 kg-os (92,5; 120) összteljesítménnyel az előkelő harmadik helyen végzett.

Szolnokon, a felszabadulási tollaslabda-émlékversenyen a Szegei Orvostudományi Egyetem játékos, Papp Andra, vegyes párosban Kovács-csal (H. Kilián SE) a harmadik lett.